

CONTACTBRIEF

No. 169 september 2008

**Missionarissen van Afrika
Witte Paters
Modestusstraat 20
5101 BP Dongen**

WOORD VAN DE GEDELEGEERDE OVERSTE

. Waarom al die VERANDERINGEN van PROVINCIE naar SECTOR....????

Er leven nog heel veel vragen, ook bij de confraters. Waarom moesten we zonodig naar een nieuwe Europese Provincie toe? Waarom al die rompslomp en al dat vergaderen, als er in feite toch niet veel is veranderd in de praktijk? Wat waren de werkelijk motieven om tot opheffing van de verschillende Europese provincies over te gaan en ze als sectoren verder door te functioneren als onderdelen van één grote mega-provincie?

Laat ik heel duidelijk stellen dat ik die vragen ook nog beluisterde tijdens de eerste provinciale raadsvergadering te Brussel in juli l.l., waar één van de “gedelegeerde oversten” vroeg, wie hem kon uitleggen wat de ware beweegredenen waren om te komen tot die ene Europese provincie. Het waarom is dus nog niet helemaal duidelijk, zelfs niet bij de eerste verantwoordelijken binnen deze nieuwe structuur. Waar was het allemaal goed voor?

Er is wel eens gezegd dat één van de beoogde doelen was het uitsparen van personeel, maar dat is absoluut niet het geval. Misschien wel het tegendeel, want elke sector blijft zijn oude structuur behouden, met een gedelegeerde overste, een assistent econoom, een secretaris en een sectorraad. Het is weliswaar voorzien dat al die mensen eventueel parttime zouden kunnen functioneren, maar dat blijkt echter in de praktijk niet altijd mogelijk.

Ook werd aangevoerd het argument dat men voor kapittels het aantal ex officio (ambtshalve) leden wilden beperken om het aantal direct gekozenen een grotere meerderheid te kunnen geven. En inderdaad zal er in het komende kapittel van 2010

maar één ex officio lid de Europese provincie vertegenwoordigen in plaats van 10. Dat maakt een duidelijk verschil. Maar zou dat de werkelijke reden zijn geweest om zulke ingrijpende veranderingen door te voeren, want ook dat had een andere oplossing kunnen vinden met het in stand houden van de verschillende afzonderlijke provincies.

Persoonlijk denk ik dat de echte reden om deze structuurverandering te hebben willen doorvoeren toekomst gericht is. Er zullen zich heel binnenkort al situaties aandienen die onmogelijk nog door elke afzonderlijke en zelfstandige provincie kunnen worden behapt, omdat ze duidelijk boven de mogelijkheden liggen van een hele kleine groep, waar dan ook het principe gaat gelden dat niemand echt een oordeel meer kan vellen over zaken waar hij te nauw bij betrokken is: "nemo iudex in propria causa". Het zal dan heel speciaal gaan over wat te doen als een gegeven sector niet meer is staat is zijn eigen zaken te behartigen. Dit soort zaken deden zich al voor tijdens de verkiezingsperiode van de gedelegeerde oversten. De groep confraters wordt in feite te klein en kan geen echte verantwoordelijken meer vinden in eigen gelederen. Ware oplossingen zijn dan nog alleen maar te vinden binnen het kader van een groter geheel. Men kan moeilijk zichzelf gaan opheffen, want ook daarvoor heeft men geen mensen meer.

In de toekomst is het alleen maar mogelijk om binnen een breder kader een goed beleid te kunnen voeren voor het geheel van Europa. Daarvoor had men natuurlijk ook kunnen denken aan een andere formule, zoals een federaal regime van een confederatie van provincies, of ook wel aan een raad van Europese provinciale oversten. Deze laatste vorm heeft bestaan tijdens de vormingsperiode van de Europese provincie, maar had op zich geen wettelijke bestaansgrond om geldige beslissingen te nemen ten aanzien van het geheel.

Het is wel aardig om even te vermelden wat er algemeen in de huidige statuten staat geschreven ten aanzien van de eigenlijke taak van een provinciale overste ten overstaan van de Provincie en die van een gedelegeerd overste met betrekking

tot de sector. Ik citeer uit het laatste nummer van de "Nuntiuncula", het contactblad van de Belgische sector: "**de rol van de provinciaal bestaat erin een globale visie te ontwikkelen op de situatie en op de zendingsoopdracht van de provincie, terwijl de gedelegeerde overste op de eerste plaats zijn taak vervult als een ministerie van het nabij zijn.**" Inderdaad wordt hier duidelijk een voorzichtige poging gedaan om een goed onderscheid te maken tussen provincie en sector. Het zal zijn uitwerking moeten vinden in de praktijk van het dagelijkse leven.

Daarbij komt natuurlijk ook dat de provincie alle vormen van solidariteit en verbondenheid, van samenwerking en hulpverlening tussen alle confraters en gemeenschappen van de Europese provincie moeten kunnen blijven stimuleren en aanmoedigen. We zullen in de toekomst steeds meer op elkaar zijn aangewezen.

Het snelle vergrijzingsproces, het drastisch verminderen van het aantal nog actief werkenden en de bijna totale stop van nieuwe aanwas in Europa, maken het steeds moeilijker om nog mensen te vinden om op de noodzakelijke verantwoordelijke posten te functioneren. Het dwingt de Sociëteit er toe om in een groter geheel de problemen aan te pakken en er goede oplossingen voor te vinden in wederzijds begrip en een groot gevoel van onderlinge solidariteit.

In Europa zijn wij aan het afbouwen en er is grote moed voor nodig om de juiste beslissingen te nemen, zonder steeds weer Afrika te ledigen door het terugroepen van de nog enkele jongere krachten die eventueel beschikbaar zouden zijn. We zullen mensen buiten onze gelederen moeten inhuren om verantwoordelijkheden op zich te nemen waar wij zelf geen beschikbare mensen meer voor hebben.

Het is in dat kader dat de oprichting van de Europese provincie gezien moet worden. Nu hebben we een provinciale raad, die samen kan overleggen en beslissingen kan nemen die nodig zullen zijn om de missionaire zaak van de Missionarissen van Afrika in Europa waardig af te sluiten en door te geven. Ik kan

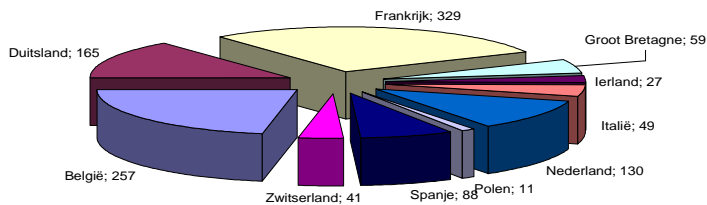
de oprichting van de Europese provincie alleen maar in dat perspectief zien. Daar geloof ik in en daar wil ik ook mijn krachten aan geven, in grote dienstbaarheid aan allen.

Jan Mol

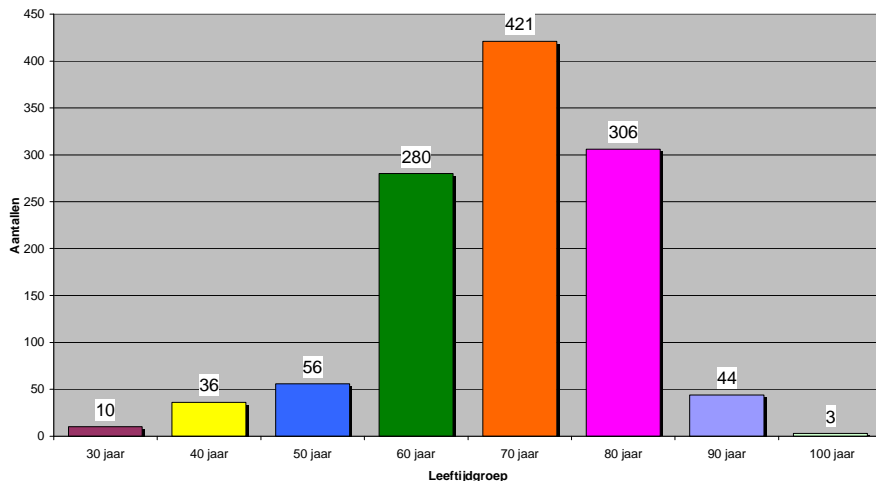
VAN HET SECTORBUREAU

Aantal Confraters per Sector

(gegevens van oktober 2007)

Aantal Confraters per Leeftijdgroep

Nederland:

Leeftijdsgroep	In Nederland	Elders	Totaal
40 - 49	0	1	1
50 - 59	0	0	0
60 - 64	1	2	3
65 - 69	5	12	17
70 - 74	17	17	34
75 - 79	27	10	37
80 - 89	31	2	33
90 - 100	3	0	3
	84	44	128

EERSTE STEENLEGGING NIEUWBOUW TE HEYTHUYSEN

Op 26 juni 2008 heeft te Heythuysen de eerste steenlegging plaatsgevonden van de nieuwbouw van woonzorgcentrum St. Charles - Stichting Land van Horne - te Heythuysen.

Na de verkoop van ons verzorgingshuis werd al heel snel overgegaan tot nieuwbouw. En op dit moment staat er al een groot gedeelte van de geplande bouw. Alles loopt volgens schema. Het werd tijd dat een eerste steen werd gelegd. Wij, als Missionarissen van Afrika, waren zeer vereerd uitgenodigd te worden, niet alleen om de plechtigheid bij te mogen wonen, maar vooral de eerste steen te mogen leggen samen met de algemeen directeur van het Land van Horne.

De ceremonie was om 16.00 uur, zodat alle bouwactiviteiten voor die dag al waren beëindigd en in alle rust en stilte de plechtigheid kon plaatsvinden. De bouwlieden zouden op de dag voor de bouwvakvakantie nog een eigen viering hebben ter gelegenheid van het bereiken van het hoogste punt van de bouw.

Op een klein tafeltje, bedekt met een rood kleedje, lag dan de mooie eerste steen met de volgende tekst:

**De eerste steen van de nieuwbouw van zorgcentrum St.
Charles is gelegd op 26 juni 2008 door
de heer dr. G.L.A.M. Peijs, algemeen directeur
Stichting Land van Horne Weert
en de hoog eerwaarde heer J.A.J. Mol
Provinciaal van de Missionarissen van Afrika**

Verschillende vlaggen waren gehesen, alle bewoners en genodigden stonden in het rond. De heer Wijers, cluster-directeur van St. Charles, opende de bijeenkomst en gaf als eerste het woord aan Gerard Derksen, overste van de gemeenschap van de Missionarissen van Afrika, die iedereen van harte welkom heette en de blijdschap uitsprak van heel de gemeenschap van de Witte Paters voor deze mooie nieuwbouw, evenals voor het vlotte verloop van de bouw. De volgende spreker was Jan Mol, op dat moment nog Provinciaal Overste, die alvorens over te gaan tot de zegening van de steen, eerst nog zijn dank wilde zeggen, dat hij als officieel vertegenwoordiger van de Missionarissen van Afrika, was uitgenodigd, niet alleen om de steen te zegenen, maar ook samen met de algemeen directeur van het Land van Horne de steen mocht leggen. Het was een teken voor hem dat de Witte Paters voor altijd met "St Charles" verbonden blijven, niet alleen nu door het verblijf van zovele missionarissen in het zorgcentrum, maar ook in de toekomst zullen er anderen volgen, en zelfs over de dood heen vanwege het kerkhof, dat de begraafplaats zal blijven voor alle Nederlandse Witte Paters. Zo staat dan ook de naam van de Missionarissen vereeuwigd op de eerste steen. Na deze inleidende woorden werd de steen met wijwater gezegend onder het uitspreken van een gebed. Beschermd door blauwe bouwvakhelmen, werd door de heren Peijs en Mol de steen plechtig op zijn plaats gelegd, onder luid applaus. Namen nog het woord de heer Peijs, de heer Wijers

de heer Wijnen van het aannemersbedrijf uit Someren. Dat was het slot van de korte maar indrukwekkende plechtigheid. Iedereen werd uitgenodigd een glas champagne te heffen en aan te zitten aan een feestmaal.

De jaarlijkse DODENHERDENKING

van onze medebroeders

die overleden zijn in Nederland of in Afrika

zal plaatsvinden op St. Charles te

HEYTHUYSEN

op zaterdag 8 november

om 15.00 uur

+++++

Aansluitend vindt op het kerkhof

de zegening van de graven plaats.

- Indien u hieraan wilt deelnemen, zullen wij het op prijs stellen dit van u te horen vóór 1 november in verband met het koffiedrinken na afloop van de plechtigheid op het kerkhof.
- Belt u a.u.b. St. Charles te Heythuysen: 0475 – 494 555

NIEUWS OVER CONFRATERS

ONZE ZIEKEN

PATER SJEF KUPPENS , (Den Haag), werd na zes maanden ontslagen uit het Westeind-ziekenhuis in Den Haag. Hij revalideert nu bij zijn familie in Limburg.

PATER HUGO HINFELAAR mocht een succesvolle hart-operatie ondergaan in het Onze Lieve Vrouw ziekenhuis van Aalst, België. Na enkele weken rust in Dongen vertrok hij 11 september weer naar Den Haag.

PATER WILLY SCHAAR (Valkenswaard) is weer onder behandeling, daar de kanker terugkwam. Sterkte en moed, Willy.

CONFRATERS OP VERLOF

Jo van de Ven kwam op 10 december op verlof.

Adres: Modestusstraat 20 – 5101 BP Dongen

Tel. 0162 31 38 45

Cor de Visser kwam 6 mei op verlof

Adres: Kamperfoeliestraat 32 – 5241 XS Rosmalen

Tel. 073 – 521 20 01

Henk van Kessel kwam 2 juli op verlof

Adres: Vorstenboscheweg 15 - 5473 NG Heeswijk-Dinther

Tel. 0413 – 35 45 88

Jan Heuft kwam 8 augustus op verlof

Adres: Avreuxlaan 9 – 5627 PG Eindhoven Tel. 040-2428648

Piet Kramer kwam 19 augustus op verlof.

Adres: Zandvaart 43 – 1764 NK Breezand Tel.0223-52 24 46

IN MEMORIAM

OUD-CONFRATER

NICO VAN DER MEER

Geboren te Tilburg op 21 december 1942, begon Nico op 07 september 1964 zijn postulaat op St. Charles te Esch – Boxtel. Hij werd ingekleed op 8 september 1965 te Dorking, Groot Brittannië en begon er zijn twee jaar durend noviciaat. Op 15 augustus 1967 verbond hij zich door een tijdelijke eed aan de Sociëteit van de Missionarissen van Afrika en wijdde hij zich toe aan de Missie in Afrika. Alvorens naar Afrika te vertrekken volgde hij nog een cursus houtbewerking in Engeland en vertrok op 8 October 1969 naar Malawi. Na zijn talenstudie werd hij benoemd voor her bisdom Dedza, waar hij te Mua de leiding had van de timmerwinkel. In 1971 werd hij assistent diocesaan econoom. Later was hij nog econoom van een catechetisch centrum te Ntendere en vervolgens nog van het Groot Seminarie te Kachebere

Op zijn eigen verzoek verkreeg hij 5 oktober 1978 ontheffing van al zijn verplichtingen ten aanzien van onze Sociëteit en verliet hij onze gelederen.

Hij overleed nog tamelijk plotseling te Tilburg op 14 augustus 2008. Op 19 augustus werd in de kerk van O.L.V. Moeder van Goede Raad, Broekhovenseweg, te Tilburg de plechtige uitvaart gevierd, waarna nog een crematiedienst plaatsvond in de aula Aurora van het crematorium in Tilburg-West.

Het volgende lezen wij op het bidprentje:

“Afscheid nemen is altijd een droeve gebeurtenis waar niet aan is te ontkomen, ook niet nu het gaat over onze broer en zwager Nico. Hij had recht te zijn wie hij was! Zijn leven heeft ups en downs gekend en veel heeft hij moeten doorstaan.

Je hebt nu rust gevonden, al is vol droefheid ons hart. Je te moeten zien lijden en niet kunnen helpen, dat was onze grootste smart.

Jouw rotsvast geloof heeft je staande gehouden: moge het “waar” zijn dat je in het hemelse paradijs de bekroning van je geloof mag ontvangen.

Nico, wat zullen we je missen “.

Toen hij in 1978 onze sociëteit verliet, zei een lid van ons algemeen bestuur in Rome hem het volgende: “ Wij willen je van harte danken voor alles wat je geweest bent en gedaan hebt als Missionaris van Afrika, gedurende al de jaren dat je met ons optrok. We wensen je veel geluk toe en onze gebeden zullen je vergezellen op je nieuwe levensweg “. Dit willen wij nu op het moment van zijn heengaan volmondig herhalen.

OVERLEDENEN FAMILIELEDEN EN KENNISSEN

12 juli	Mevrouw A. Fruytier – Bousen, echtgenote van dhr Piet Fruytier, penningmeester Oud-Studenten
14 juli	De heer H. Swagemakers, oud-student
17 juli	De heer E. Kerstholt, zwager van broeder Gerard Hoppenreijts
20 juli	Eerw. Zuster Odulpha. Vulkers, Dominicanes van Voorschoten, zus van pater Ben Vulkers.
14 augustus	De heer N. van der Meer, oud-witte pater..
17 augustus	Mevrouw B. Hoppenreijts, zus van broeder Gerard Hoppenreijts
24 augustus	De heer A. van Dijk, broer van broeder Wim van Dijk.

CONFRATERS SCHRIJVEN

ONS PROJECT IN INDIA

India: groot, groots en anders.

Een subcontinent wordt India genoemd; meer dan 3000 km lang en bijna even zo breed in het noordelijke gedeelte. Qua aantal inwoners zal India binnen 10 jaar China overtreffen. In dit land van de Brahmanen en de Dalits, van de Adivasis-stammen en wie weet nog zoveel andere kastelozen, zij die voor 70% Hindoes zijn, voor 15 % Moslims en dan nog de kleine minderheden van Christenen, Sikhs, Boedisten en anderen, met ieder zo'n 2 %. Men weet niet eens hoeveel talen er worden gesproken, sommigen zeggen 166, anderen 175. Hoeveel stammen zijn er, ieder met hun eigen cultuur zoals trouwens ook al die anderen? En toch eten ze allemaal rijst! Je kijkt je ogen uit. Het wemelt er van de mensen, maar ook van het werk dat overal wordt verricht door mannen en vrouwen op het land, in de fabrieken, op de weg en in de bouw. Velen voor slechts een schamel loontje van nog geen euro per dag. Kinderarbeid is bijna natuurlijk want er moet gegeten worden. Miljoenen rijken, stink rijk, maar tevens ook dat een kwart van de bevolking - 250 miljoen - straatarm is. Je kunt het gewoon niet geloven dat dit land als eenheid kan bestaan, maar ze doen het!

Bangalore: ons centrum.

Bangalore een stad van 7 miljoen mensen: Silicon Valley genoemd, vol met mensen maar ook met fabrieken: rondom ons huis en elders. Even buiten die stad hebben we. een paar hectaren grond.

Het begon allemaal met onze eerste pater. Fr. Mathew rond 1992, die als superior, rector, econoom met ons project moest beginnen. Niemand had kunnen doen wat hij deed. Studenten werden uitgenodigd in een gehuurd huis. Ze kwamen met

hopen, maar verlieten het centrum met bosjes. De rector noemde zichzelf 'The Terminator' en dat moest hij wel zijn. Veranderen dus. Geen seminaristen meer die van elders kwamen, maar studenten van colleges en middelbare scholen. Intussen hadden we wel de naam dat we een afkeuringsbureau waren en dus kwamen ze nu maar mondjesmaat binnen en de meeste van hen bleven niet; de vijf eersten haalden het noviciaat of zelfs één de theologie in Nairobi, maar ze gingen allemaal weg.

André Schaminée had op gegeven moment niet meer dan 12 studenten voor de twee groepen van aspiranten en kandidaten. Wat nu? De zaak sluiten of weer iets nieuws proberen? De staf besloot om te doen zoals de andere congregaties: jongens uitnodigen die de middelbare school nog niet af hadden. Het centrum raakte vol met "youngsters" die Engels kwamen leren, vaak gestuurd door hun ouders of vrienden: goedkoop en degelijk. Maar ook zij verdwenen als sneeuw voor de zon, behalve een enkeling.

Missieanimatie werd gedaan in een paar staten, geholpen door de Jezuiten en tijdschriften. De naam m.afr. (en zeker w.p.) verdween en daarvoor kwam S.O.L.A. (Society of our Lady of Africa), maar we bleven toch bij de 'club' behoren.

Intussen kwakkelde het Project verder: een team dat zocht en probeerde, maar toch ging het niet zoals iedereen gehoopt had. Na 11 jaar was er nog niemand priester gewijd, waren er maar zes filosofen, vijf die het noviciaat af hadden en twee die er naar toe zouden gaan. Dus: ROER OM. De Algemene Overste - pater Chabanon - kwam in 2005 en stelde voor: maar 1 jaar intensief Engels en alleen voor hen die de middelbare school af hadden.

Ja, toen begon het te bruisen al moet wel gezegd worden dat we intussen al dubbel zoveel kandidaten hadden in vergelijking met 2003 en we voor het eerst 5 studenten naar het noviciaat konden sturen; één werd er dat jaar gewijd en één deed zijn missionariseed. Het grote verschil was dat we nu veel meer aspiranten kregen en waarvan bijna de helft

bleef. In 2003 kreeg ik te horen van een stafflid dat ze ons in een klein huisje zouden stoppen en het grote huis naar de aspiranten zou gaan. Nu 5 jaar later zijn de rollen omgedraaid. We hadden dit jaar al aan een ander huis moeten denken maar er gebeurde niets. Nu heeft het Algemeen Bestuur onze goede raad opgevolgd en ons opgedragen om een tweede huis te zoeken in Bangalore dat we kunnen huren. De bedoeling is dat in 2009 daar de aspiranten naar toe gaan zodat de filosofen hun eigen huis kunnen gaan bewonen. Met twintig of meer filosofen wordt dat een “must”, terwijl de aspiranten met een man of vijftien ook wel hun eigen huis en reglement nodig hebben. Het Project India kan niet meer genegeerd worden!

Een van de kandidaten (filosofen) vertelde vol trots dat hij in de Petit Echo had gelezen dat India nu op de derde plaats staat wat het aantal roepingen betreft met vijf en dertig, waarvan zes in het noviciaat en negen in de theologie, Intussen zijn er al vier priester gewijd. Klinkt U dat niet als muziek in de oren? In die van mij wel! Maar het gaat niet om aantallen, want dan loopt het verkeerd af.

Wat opvalt.

India kijkt een beetje neer op Afrika: armoede, aids, oorlogen. Van thuis uit en in hun parochies is er niet vaak medewerking

van de priesters om hen aan te sporen naar Afrika te gaan. Integendeel. Maar weet U dat sinds 1999 er maar één kandidaat zijn opleiding is gestopt van de een en twintig die begonnen zijn? Betekent dat niet dat ze erin geloven? Natuurlijk gaan ze met zekere vooroordelen, zoals iedereen. Maar het valt me op hoe positief ze zijn als ze terugkomen voor vakantie.

Goede begeleiding, goed verwerkt en goed gesteund door de diverse confraters. Wat me ook opvalt is dat binnen de Sociëteit India nu een “feit” is. Toen ik nog in Rome zat kwam eens François Richard, de toenmalige Algemene Overste, naar mij toe en zei dat het van belang was voor de gehele Sociëteit dat de Projecten buiten Afrika flink gesteund worden “want we moeten als Sociëteit niet alleen internationaal zijn, maar ook intercontinentaal. En als minstens 15% van de Sociëteit van buiten Afrika zou komen dan zouden we goed zitten”. Ondanks de tegenslagen wordt daar naar gestreefd en hopen we met z'n allen dat Mexico, Polen, India en de Filippijnen kunnen bijdragen tot een intercontinentale gemeenschap van de m.afr. Onze Afrikaanse confraters willen niets anders! Het zou te lang worden om over de uitdagingen van ons project te praten. Dat zal ik doen bij een andere gelegenheid.

Cor de Visser

Hans Baars (oud-broeder) schreef vanuit Frankrijk:....ik lees met veel interesse ‘de Schakel’. Elk nieuwtje doet me deugd, zouden de Belgen zeggen. Of het nu nieuws is over de veranderingen van provincie naar sector of nieuwe accenten op jullie missionaire inzet. Maar vooral ook het nieuws over de confraters die ik gekend heb en waarvan er al verschillende zijn overleden, zoals de Broeders Kees van de. Meijden, Willem van der Smissen en Toon van Erp.

Als priester werk ik nu in Lourdes. Als mijn oud-confraters eventueel Lourdes aandoen, dan zijn ze altijd welkom! Wel graag een telefoontje of e-mailtje, dan staat er een bed voor hen klaar. De hartelijke groeten aan de confraters die mijn weg kruisten.

Zijn adres is: Abbé Johannes Baars, Monastère de la Visitation 20, Avenue Antoine Béguère, 65100 Lourdes – Frankrijk. Tel. 0562464816 en e-mail: johannes-baars@tele2.fr.

Gerard Smulders schreef vanuit Ghana:

.... We zijn bezig met het opzetten van een nieuwe parochie. Het bisdom Wa, in het noordwesten van Ghana, is zoals zovele bisdommen in Afrika begonnen door de Witte Paters. In 1929 kwamen de eerste Witte Paters naar deze hoek van Ghana en hebben er een aantal parochies gesticht. In 1998 hebben we de laatste parochie aan het bisdom overhandigd. Er waren toen nog twee broeders over: Br. Chapper gaf les op een Secondary School en Br. Suso repareerde generators en waterpompen e.d. Zij waren rond de zeventig jaar. In 1999 kwam broeder Alois Bingisser terug. In 2000 sloot ik me bij hem aan. We woonden samen in een huis in Wa. Ieder had zijn eigen werk, behalve ik. Ik vroeg de priesters van de kathedraal of ik hen ergens kon helpen. Ze waren net begonnen met een viering op zondag in de zaal van de school voor doven in het zuiden van Wa. Dat nam ik over. Het groeide boven verwachting en binnen enkelen jaren waren de mensen klaar om een nieuwe parochie te vormen.

Op dezelfde tijd hadden we ons kapittel, waarna we bekeken wat onze toekomst is in Ghana en in het bijzonder in Wa. Vier oudere confraters kunnen onze aanwezigheid in het bisdom Wa niet garanderen. Toch hebben we veel jonge confraters, die hier vandaan komen en het goed doen. Dus jammer om hier weg te gaan. Het werd ons duidelijk dat ons toekomstig werkterrein zeker ook in de stad moet plaatshebben. Het stadje Wa groeit met de dag.

Dus besloten we om deze parochie in Wa over te nemen, zodat we in het bisdom aanwezig konden blijven en stadswerk konden doen. Vorig jaar sloot de jonge Ghanese witte pater John Asanyire zich bij ons aan, gevolgd door de nog jongere Burandees Jean Bosco Ntenhibuwayo. We zijn bezig de parochie te organiseren en ons bekend te maken met wat er in de parochie leeft. Er is hier ontzettend veel jeugd: universiteit,

een campus met zo'n 5000 studenten en een polytechnische school met 700 studenten. Dus genoeg mogelijkheden voor jeugdwerk. De zaal van de school voor doven, die we op zondag gebruiken raakt overvol. Dus moet er een kerk komen. Dus wordt er van alles georganiseerd om geld hiervoor in te zamelen.

Ik probeer de tweede viool te spelen in dit alles, want ik weet dat mijn dagen hier geteld zijn, maar omdat er zoveel te doen is, is het nog de moeite waard om mijn steentje bij te dragen.

Jan Heuft, Algiers, stuurde ons een e-mail op 4 september:

Vanmorgen is de voorzitter van de parochieraad van de Protestantse Kerk (wij huren bij hen lokalen voor het project 'Ontmoeting en Ontwikkelingswerk') ons komen waarschuwen dat het protestantse kerkgebouw sinds gisteravond bezet werd en door een dertigtal evangelische protestanten, voorzien van matrassen. Zij stonden onder leiding van de heer Mustapha Krim. Deze mijnheer is de voorzitter van de Nationale Associatie van Protestantse Kerken van Algerije. Sinds enkele maanden is er een soort oorlog bezig tussen de protestante gemeente van Algiers, methodistisch getint en opgericht door de Gereformeerde Kerk van Frankrijk, en de nationale associatie. Deze laatste instantie wil met alle mogelijke middelen de gebouwen (waaronder ook de lokalen in gebruik door ons project) in beslag nemen. Wij als Oecumenische Associatie kunnen sinds lange tijd al over deze lokalen beschikken en deze actie brengt ons in een uiterst delicate situatie. Binnen afzienbare tijd zullen we gevraagd worden de lokalen te verlaten. Momenteel zijn we al begonnen elders onderdak te zoeken. Wij betreuren uitermate deze onenigheid tussen christenen en wij leven vol sympathie mee met de protestantse gemeente van Algiers.

Jo van de Ven schreef vanuit Engeland over Hawkstone Hall:

Tussen de glooiende, groene heuvels vol blatende schapen en dartelende lammeren, in het midden van het gewest Shropshire ligt een prachtig landgoed met de naam Hawkstone Hall. Shropshire bevindt zich even ten noorden van Wales. De voornaamste stad in dit gewest is Shrewsbury, de geboorteplaats van Darwin. In deze oude en pittoreske stad heb je dan ook een museum over de evolutie. Hawkstone Hall is een oase van vrede en rust, ver van het lawaai van verkeerswegen, een plek waar je echt tot bezinning kunt komen. Je moet een beetje wennen aan de stilte van dit oord. Er waren dan ook verschillende deelnemers in deze cursus die zich aan moesten passen aan een ander levensritme, want velen komen van drukke steden en van een jachtig leven. De klok loopt hier gewoon wat langzamer, je hart gaat kalmer kloppen, je ademhaling wordt rustiger en je hele lichaam ontspant zich. Dan kun je echt je volle aandacht schenken aan al die goede cursussen die hier worden gegeven. Niets leidt je af.

Hawkstone Hall heeft een lange geschiedenis die terug gaat tot 1060 AD, de tijd van Willem de Veroveraar, de Normandiër, die na de slag van Hastings Engeland helemaal heeft bezet. Hij gaf het landgoed van Hawkstone aan één van zijn edellieden. Het is in bezit gebleven van allerlei soort graven en hertogen tot op het einde van de 19e eeuw. Toen ging het failliet en kwam onder de hamer. Dit landgoed werd in 1934 door de Redemptoristen bij opbod voor 10.000 Engelse ponden gekocht. Het was zeer verwaarloosd en aan herstel toe. Er moest veel vernieuwd en gerestaureerd worden. Maar het werd een prachtig klooster en vele generaties van toekomstige Redemptoristen ontvingen hier hun opleiding. Maar zoals in vele andere congregaties ging het aantal kandidaten heel sterk naar beneden en moest er een andere bestemming aan dit huis gegeven worden. Daar heeft een zekere Jim McManus heel hard aan gewerkt en in het begin

van de jaren zeventig is dit een Internationaal Centrum geworden voor sessies en cursussen. Drie keer per jaar worden er langere cursussen van ongeveer drie maanden gegeven (voorjaar, zomer en najaar) en dan nog wat kortere tussendoor of soms ook retraites. De leiding heeft in de loop van de jaren een grote ervaring opgebouwd en nu is Hawkstone Hall een van de bekendste internationale centra voor herbronningcursussen. De deelnemers komen van allerlei landen en continenten, vooral uit ontwikkelingslanden of ze zijn missionarissen die daar werken, vrouwen zowel als mannen, priesters, zusters, broeders en leken maar de leken zijn tot nu toe echt een kleine minderheid. We zijn met 41 deelnemers in deze groep maar voor sommige cursussen zwelt het aantal, afhankelijk van de colleges die dan gegeven worden. Ik was de enige uit het vaste land van Europa. Er is een hartelijke en hechte band gegroeid onder de deelnemers en dat heeft een weldadige invloed op het goede verloop van de sessie. Alles in en rond het klooster ademt nog de atmosfeer van de adel die hier vroeger woonde: enorme trappenhuisen, wintertuin, balzaal en andere grote ruimtes met Corinthische zuilen, oude schilderijen en beeldbouwwerken, etc. Er is ook een uitgestrekt prachtig park waar je je benen kunt strekken en waar je ook nog vossen en dassen kunt tegenkomen.

De professoren die we tot nu toe gehad hebben zijn zonder meer uitstekend en dat is niet alleen maar mijn persoonlijke mening maar ook van de hele groep. Het feit dat er ook Jezüieten aan meedoen is wel een teken dat de kwaliteit van onderwerpen, die hier worden gedoceerd, echt op peil zijn en gewaardeerd worden. In de morgenuren komen de intellectuele onderwerpen aan bod en in de namiddag de lichtere programma's zoals yoga, schilderen voor je plezier, fitness-programma's, vormen van mediteren en wat dies meer zij. Spiritualiteit en bezinning krijgt in deze sessie wel de meeste aandacht en iedereen wordt dan ook aangeraden om

voor de duur van de sessie een geestelijke begeleider te kiezen. Er wordt ook een beroep gedaan op de deelnemers om over hun eigen ervaringen te spreken in de vorm van een conferentie. Dat is geen plicht maar het wordt wel zeer gewaardeerd als je deze uitdaging aanneemt. Omdat we vanuit de vier windhoeken der aarde komen, zijn deze toespraken dikwijls zeer boeiend en heel informatief. Het verruimt je kennis over allerlei soort onderwerpen en over diverse culturen en landen. Ik heb er in ieder geval veel van opgestoken.

De boog kan niet altijd gespannen blijven en daarom worden er elke zaterdag culturele uitstapjes georganiseerd. Zodoende hebben we al vele plaatsen en gewesten van Engeland bezocht die van historisch en cultureel belang zijn. Gedurende een vakantieperiode, na het eerste gedeelte van de sessie, zijn we naar Schotland geweest en daar hebben we Edinburgh, de Hooglanden en de meren zoals Loch Lomond kunnen bewonderen. We hebben ook genoten van een bezoek op de eilanden Mull en Iona. Iona is een heel klein rotseilandje waar vele "zoekers" naar toe gaan voor geestelijke herbronning en dat wordt gedaan in een oecumenische atmosfeer. Schotland is een prachtig land, zo groen, zo ruim en zo schoon. Alles ziet er zo proper en netjes uit. De parken en de bloementuinen zijn een wonder van kleuren en een lust voor de ogen. Ze stralen een diepe rust uit. Ik heb altijd gedacht dat Nederland het land van de bloemen is en dat wij properheid hoog in het vaandel dragen, maar we kunnen wat dat betreft nog veel leren van onze burens in de Britse Eilanden. Wat je opvalt in Schotland is de vele soorten Whisky's. Je krijgt de indruk dat elk dorp een stokerij heeft met zijn eigen merk Whisky. 's Lands wijs, 's lands eer. Ook de "kilt" wordt nog veel gedragen, maar dat doen ze misschien ook wel voor de toeristen.

Het was dus niet alleen intellectueel werk wat we daar bedreven. Een zeer gebalanceerd programma bracht ons ook in contact met het land, zijn flora en fauna, zijn rijke cultuur en

ook natuurlijk de Britten zelf. Er wordt dikwijls gezegd dat Britten een stijve bovenlip hebben maar dat valt best mee. Je moet ze een beetje leren kennen en dan kom je er gauw achter dat ze wel degelijk gezellige mensen zijn die hun boven- en onderlippen heel goed kunnen ontspannen. Hun humor werkt veel met "understatements" en fijne woordspelingen en ze kunnen het op een zo'n droge manier zeggen zonder hun gezicht erbij te vertrekken.

In Nederland hebben we "kroegen", in Duitsland "Kneipen", in Frankrijk "bistros" en in Amerika "saloons" of "bars", maar in Engeland hebben ze "pubs". Daar hangt echt een bijzondere atmosfeer en die plaatsen zijn dikwijls zeer rustiek: een plafond met oude, donkere, eiken balken, zware houten tafels en stoelen, gemaakt van dikke planken. En dan is er de toog natuurlijk met zo'n 10 of meer tappen met sierlijke "zwengels" waarmee ze het gulden nat langzaam in de pinten pompen. Dat is bijna een liturgie. Er wordt geen schuim verkocht en elke pint moet netjes worden afgestroken want de pint (een beetje meer dan een halve liter) moet echt vol zitten. Een Ier, een Engelsman en een Schot kunnen de dag niet afsluiten zonder een pint in de "pub". Dat hoort nu eenmaal bij hun levens-patroon. Het is zo'n soort heilig uur in de late namiddag dat nooit overgeslagen mag worden. Ik heb nooit geweten dat het woord "pub" van "public place" komt. Het water in Engeland schijnt heel slecht te zijn geweest en de mensen kregen er allerlei maag- en darmklachten van. Daarom gingen ze naar de "public place", de brouwerij, waar het water gekookt werd maar dat gekookte water werd voor het bereiden van het bier gebruikt. Vandaar dus. Het is niet voor niets dat de Engelsen nog steeds de grootste bierconsumenten zijn in de hele wereld. Er zit altijd volk in de "pub", op elk uur van de dag en alle dagen van de week. Wij zitten erg achter af en de dichtstbijzijnde kroeg bevindt zich op 7 kilometer van Hawkstone Hall. Je kunt hier in het huis ook wel een biertje kopen, maar dat zit dan in blik en daar hebben de Britten en leren een

afschuw van. Echt bier moet uit de tap komen. Zonder vervoer naar de kroeg ontstond er natuurlijk een probleem. Een paar hebben het te voet geprobeerd maar dan kwamen ze nog dorstiger thuis dan ze vertrokken waren. Dus toch maar een chauffeur inhuren, want heilige gebruiken moeten in stand worden gehouden. Ja, in die "pub" komen de tongen los en we hebben er gezellige uurtjes doorgebracht zonder enige gewetenswroeging, want voor onze Britse collega's hoort dat bij de orde van de dag. Wat mij betreft: als je naar Rome gaat doe je als de Romeinen en dat was niet zo moeilijk. Als je dan het laatste slokje "London Pride" uit je eerste pint door je keelsgat naar beneden giet, dan zeg je al gauw: op een been kan ik toch ook niet naar huis gaan!

De sessie is bijna afgelopen. Het is een van de beste dingen geweest die ik ooit in mijn leven heb gedaan en ik zal deze tijd nooit meer vergeten. Ik heb er veel van geleerd en er ook erg van genoten. Het gemeenschapsgevoel is zeer sterk maar ook wel een beetje idealistisch. Zeer waarschijnlijk ontmoet ik nooit meer een deelnemer van deze cursus. Dat stemt wel tot een beetje weemoed. Het is een soort "Tabor" ervaring waar je een paar tenten wilt bouwen. Maar al heel gauw zullen we met de afdaling moeten beginnen en in de vallei gaan zien hoe het gewone leven er uitziet. Dat zou wel eens een beetje tegen kunnen vallen, maar we hebben nu wat extra energie opgedaan en gaan vol goede moed weer aan de slag. Het kan tenslotte niet elke dag zondag zijn.

WAAROM NOG MISSIE?

Dit artikel namen we over uit 'De Band', het contactblad van de Missionarissen van Afrika in België.

Waarom moeten we vanuit Nederland nog missionarissen uitzenden naar andere delen van de wereld? Is er vandaag de dag niet genoeg missie hier? Vragen die je als missionaris steeds maar weer hoort..... Mensen uit de landen waar de missionaris vandaan komt vinden dat alles niet meer via de kerk hoeft te lopen en gaan ze veelal hun eigen gang die niet meer zo vaak eindigt op de zondagse kerkstoel. De terugval van het aantal priesters, de steeds meer groeiende welvaart thuis en het steeds armer worden van de missielanden, de discussie over het celibaat, de scherpe kritiek op Paus en Bisschoppen, plus het nog vele andere, draagt ertoe bij dat de missionaris zich vaak eenzaam voelt en zich de vraag stelt: "En wat nu, kleine man?"

We horen af en toe dat 'de missie is volbracht'. Je mag nog blijven en probeer het vlot maar drijvend te houden van wat er nu is, of kom ons hier maar helpen bij die taak. Heet het evangelie schreeuwt om wat anders. In het evangelie vinden we geen Jezus die elke dag de mis opdraagt en van het ene huwelijk naar de andere begrafenis holt. Jezus wil voor alles laten horen wat de wil van de Vader is. En de wil van de Vader is dat ze gekend en erkend wordt zoals ze tot ons gezonden is in zijn Zoon Jezus Christus. Het kennen en erkennen van die wil leidt tot volheid van leven, een beter leven, een blij leven dat leidt tot eeuwig leven. In Jezus Christus en de kerk die hij ons heeft nagelaten vinden we daar de handvaten voor, waarvan de bijbel en de sacramenten de belangrijkste zijn. De taak van de missionaris is het die handvaten zó te verkondigen dat ze ook met de handen aan te vatten zijn binnen een andere cultuur. Een kerk die niets meer te bieden heeft aan een andere cultuur of aan mensen die er niet rechtstreeks of

duidelijk bijhoren is een zieke kerk en lijkt op de schriftgeleerden en Farizeeërs waar Jezus zo vaak mee in de knoop ligt. Doe wat ze zeggen, zegt Jezus, maar neem hun daden niet als voorbeeld. “Kom maar” zegt Jezus, “jullie die moe geworden zijn en gebukt gaan onder de onzekerheid. Ik zal jullie rust en verlichting schenken. Wees niet bang om de wil van de Vader kenbaar te maken, ik zal bij jullie zijn in Woord en sacramenten tot het einde der tijden. We hebben deze mannen en vrouwen dus hard nodig, want zij geven handen en voeten aan Gods roep, wereldwijd. En het gevecht dat we voeren, ook als Missionarissen van Afrika om koste wat het kost de missie te laten doorgaan, is geen vechten tegen de windmolens om een bestaande missionaire congregatie tegen alles in stand te houden. Nee, het is het in stand houden van het missionaire elan van de kerk zoals Jezus dat van ons vraagt omdat het Gods wil is. Doorgaan met missionarissen opleiden is een mogelijkheid creëren voor degenen die de stem van Hem gehoord hebben en die zeggen: “Hier ben ik Heer, zend mij!”. Zend mij, om alle mensen die het horen willen dat U degene bent die de wereld wil redden, dat U degene bent die leidt tot beter en eeuwig leven. Help mij om te realiseren dat mensen dat ten volle ervaren. Niet door hen te veranderen, maar door hen te vervolmaken.

Een missionaris is een dienaar van allen, overal, en zo lang er kerk is moeten er missionarissen zijn. Als de kerk geen antwoord meer geeft op de laatste woorden van Jezus: “Gaat en onderwijst alle volken” is de kerk geen kerk meer, beantwoordt ze niet aan de opdracht van Jezus: de wil van de Vader kenbaar maken aan de hele wereld.

***(Naar een artikel van de Sociëteit voor Afrikaanse Missiën
- SMA)***

BRIEF VAN EEN AFRIKAANSE MIGRANT AAN EEN MISSIONARIS

Ken je me nog?

Talrijke migranten proberen praktisch iedere dag vanuit Afrika naar Europa te komen. Velen komen uit landen waar wij, Witte Paters, als missionarissen gewerkt hebben. Één van hen heeft pen en papier genomen en besloten aan zijn vroegere pastoor te schrijven: “Mijn herinnering is vol van jou... Maar nu ik in jouw land aangekomen ben, zie ik je nergens. Ik zou je graag willen ontmoeten.” En hij dringt aan: “Laat je toch vinden...”

“Mijn beste Vriend,

Ik schrijf je deze brief om je te vragen om bij mij te zijn op mijn tocht als vreemdeling in jouw wereld. Ik kom uit Afrika, uit het land waar je gewerkt hebt als missionaris en waar je mij gekend hebt. Een aantal jaren geleden zou ik nooit gedacht hebben eens bij jou te zijn, in jouw land. De verschrikkelijke dingen die hier gebeuren en de steeds groter wordende armoede waar wij slachtoffers van zijn en nog vele andere redenen maakten dat ik alles heb geriskeerd, de gevaarlijke reis over zee en nog vele andere gevaren onderweg, om hier in jouw land te komen.

Ik ben naar je op zoek om twee redenen. Op de eerste plaats omdat mijn geheugen vol is van herinneringen aan jou. Daar, in mijn land, betekende je heel veel voor mij en ik betekende ook veel voor jou. Je kende mijn naam. Dank zij de scholen die jij gebouwd hebt bij de missie en in de dorpen, heb ik leren lezen en schrijven en ben ik begonnen iets te begrijpen van wat mijn rechten zijn. Op het Sociale Vormingscentrum dat geleid werd door de Zusters hebben mijn moeder, mijn zussen

en tantes, die het geluk hadden in de buurt van de missie te wonen, ook kunnen leren lezen, naaien en koken en zij hebben daar belangrijke dingen geleerd over de voedingswaarde van bepaalde gerechten en over hygiëne.

De andere reden waarom ik je zoek is omdat je door de vorming, die gegeven werd aan de kleine christelijke basis-gemeenschappen, mijn dorpsgenoten geholpen hebt om te beseffen dat het Evangelie een factor is die de mens vrij maakt in al zijn dimensies. Héél de mens! En uit deze overtuiging hebben enkele van mijn familieleden en vrienden zich geïnteresseerd in ontwikkelingswerk. Uit eigen initiatief zijn ze begonnen om betere bouwstenen uit leem te maken en betere huizen te bouwen om in te wonen. En ik heb gezien dat ze konden samenwerken en voor hun rechten durfden op te komen.

Ik ben je heel dankbaar voor alles wat je in mijn land gedaan hebt. Ik dank ook je confraters en de zusters die daar nog zijn en je werk voortzetten. Tenslotte dank ik ook je familie en de parochie waar je vandaan komt, die doorgaan met zich in te zetten om ons te helpen door andere missionarissen te blijven steunen. Maar nu....

Ik zou heel graag je terug willen vinden op mijn tocht als migrant, hier, in jouw land. Ik weet zeker dat de mensen, jouw landgenoten, zullen begrijpen dat achter dat etiket van bedelaar, prostituee, armoedzaaier, aan wie je wat geldstukken toegooit zonder hem ook maar aan te kijken, of zelfs het etiket van zwendelaar of drugshandelaar, er een menselijke waardigheid schuilgaat waarvan veel verborgen blijft door al het lijden, frustraties, de slechte leefomstandigheden en de wanhoop om het verloren paradijs dat ik hier komend hoopte te vinden.

Je kunt hun uitleggen, dat ik, daar waar ik vandaan kom, niet veel mogelijkheden had. Maar ik had mijn waardigheid. Jij kent

mijn levensvreugde, mijn dansen 's avonds op het ritme van de trommels die heel het dorp bijeen deed komen om te feesten bij het volle maanlicht. Jij kent ook onze gewoonte om alles met elkaar te delen als je in ons dorp kwam. Ik zie nog de vreugde van mijn familie: enkelen van hen brachten je het beste van wat ze hadden om je maar goed te ontvangen. Jouw aanwezigheid was heel belangrijk voor ons.

Op mijn tocht als vreemdeling ontmoet ik veel mensen en allerlei organisaties die beweren op te komen voor de rechten van de migranten en asielzoekers. Sommigen doen wel iets. Maar anderen echter ontvangen in mijn naam het geld en de subsidies van de publieke overheid en geven mij niets of bijna niets. Al bij al verandert er niets aan mijn situatie.

Maar ik weet zeker dat, als jij er bent om voor me op te komen, om me uit te leggen – in mijn eigen taal die je zo goed spreekt – hoe je leeft hier bij jou, mijn leefsituatie heel wat beter zal zijn. Ik hoef dan niet meer rond te zwerven om te bedelen of te stelen. Velen zullen mij dan gewoon geven wat ik nodig heb, omdat ze zullen kunnen begrijpen dat ik een mens ben zoals zij. En ik, eindelijk bevrijd uit mijn situatie van uitsluiting en frustratie, zal beter begrijpen hoe ik me moet gedragen. Ik zal dan zeker ook ontdekken hoe, achter het masker van “het te goed hebben”, je landgenoten vol menselijkheid en naastenliefde zijn. En dan komt er een echte ontmoeting tussen ons “gemeenschappelijk menszijn” en onze “eigen identiteit”.

Door wat je me vroeger gezegd hebt, was ik overtuigd dat het geloof in jouw land beter beleefd werd: broederschap, solidariteit, gastvrijheid, dialoog, vergevingsgezindheid, respect voor de morele waarden, eenheid van de familie... Maar nu, ben ik soms teleurgesteld door sommige situaties. Er zijn mensen die me zeggen dat God niet bestaat en dat geloven in God voor de zwakken is, voor de armen en voor degenen die niet vrij zijn. Sommigen van mijn broeders weten

niet meer wat ze moeten geloven en vallen terug in hun oude traditionele bijgeloof om meer veiligheid te vinden. Als ze het moeilijk hebben, dragen ze allerlei amuletten of vragen zij raad bij marabouts of waarzeggers. Tot nu toe heb ik daaraan weerstand kunnen bieden. Maar hoelang zal ik dat nog volhouden? Jij zou me kunnen helpen om mijn geloof terug te vinden in deze nieuwe levensomstandigheden. Ik heb jou nodig om mijn geloof als christen te kunnen bewaren.

Ik heb nog veel andere dingen aan je te schrijven, maar het zou veel beter zijn als we elkaar konden ontmoeten. Één ding wil ik echter nog toevoegen en dat weet jij beter dan ik: de tijden zijn veranderd en daarmee ook de missionaire werkelijkheid. Met die enorme stroom van migranten, vluchtelingen en asielzoekers, die alleen gestopt kan worden door een klein beetje meer rechtvaardigheid op internationaal niveau, is jouw moederkerk, de kerk waar jij vandaan kwam, ook missiegebied geworden. En omdat nu eenmaal een “dienaar Gods” nooit met pensioen gaat, heb jij ook hier iets te doen, in je eigen thuis.

Op de manier dat je het vroeger deed in mijn land, kom naar ons toe, kom ons opzoeken in onze “hutten”, de krotten, de kamertjes waarin wij leven naast de paleizen en wolvenkrabbers.

Zoals je dat in Afrika gedaan hebt, open voor ons de deuren!
En dan zullen wij ons bij jou thuis voelen.

Met al mijn vriendschap, Faustin”.

(Tekst verschenen in Nigrizia, april 2007, vertaald en bewerkt door Guy Vuillemin voor Voix d’Afrique nummer 179, vertaald en bewerkt door Hans Remhs)

VERENIGING OUD-STUDENTEN WITTE PATERS

Reünie op zaterdag 4 oktober 2008
bij de Witte Paters, Modestusstraat 20, 5101 BP

DONGEN

Telefoon 0162 - 313845

Voor deze reünie worden uitgenodigd:

- alle oud-studenten met echtgenote/partner
- alle in Nederland vertoevende Witte Paters en Broeders
- alle oud-Witte Paters/Broeders met echtgenote/partner.

De ontvangst is om 10.00 uur, gevolgd door de Eucharistieviering om 11.00 uur. De afsluiting zal rond 16.00 uur liggen.

Dit jaar is geen speciale spreker uitgenodigd. Er is derhalve ruim voldoende gelegenheid elkaar te ontmoeten en 'levenswijsheden' uit te wisselen.

De onkosten voor de reünie bedragen **10 euro** per persoon (lunch en drankjes inbegrepen); de jaarcontributie is **5 euro**. U wordt verzocht het verschuldigde bedrag over te maken naar de rekening van de VOWP bij de ABN/AMRO onder nummer **61.66.06.575** ten name van de penningmeester P.Fruytier te Goirle onder vermelding van VOWP.

U gelieve uw deelname aan de reünie op te geven aan de secretaris van de VOWP, d.m.v. het strookje, telefonisch of per email. **Gaarne emailadres doorgeven.**

Eenieder wordt aangespoord aan bekenden kennis te geven van de reünie, zodat wij op deze manier ons bestand kunnen uitbreiden.

Kijk ook eens op www.lavigerie.org en op www.thepelicans.co.uk

Wij zien U gaarne op **4 oktober** nu voor de zesde keer in **DONGEN**.

Met vriendelijke groet,
Kees (C.H.N.) Veenhof, secretaris. Herenweg 83 A, 2105 MD
Heemstede.
Telefoon 023 - 5281101; veenhofc@telfort.nl

-----hier afknippen-----
-

Naam en voorletters
Telefoon

Adres

Postcode

en plaats

Emailadres:

neemt deel aan de reünie op zaterdag 4 oktober 2008
met 1 of 2 personen:....

Adressen Witte Paters Nederland

Dongen :

Bestuur, Economaat en Residentie
Modestusstraat 20
Postbus 118, 5100 AC Dongen
Tel. 0162-313845 / Fax 0162-386316
Postbank: 1071250 t.n.v. Witte Paters Dongen
Bank: ABN-Amro 5245 47 513 t.n.v. Witte Paters
Dongen

's Gravenhage:

Tenierstraat 16, 2526 NX Den Haag
Tel. 070-3840060

's Hertogenbosch:

Orthenseweg 43, 5212 EA Den Bosch

Tel. 073-6139116

Heythuysen:

Huize St Charles
Op de Bos 2, 6093 NC Heythuysen
Tel. 0475-494555

Lage Mierde:

Dorpsplein 27, 5091 GJ Lage Mierde
Tel. 013-5093313

Sterksel:

Beukenlaan 2, 6029 PZ Sterksel
Tel. 040-2261315

Sociëteit Missionarissen van Afrika: www.africamission-mafr.org
Missionarissen van Afrika Nederland: <http://www.lavigerie.org>

In geval van onjuiste adressering, gelieve de Contactbrief te retourneren naar afzender, zo mogelijk met opgave van nieuwe adres